

Konstantin
Miladinov

Tožba za jugom

Kje bi dobil si orlovska krila,
da bi me v kraje naše nosila!
Enkrat še skozi bi hotel stopiti,
videti Kukuš, v Carigrad iti,
videti ali sonce tam takšno
kakor v teh krajih svita se mračno!

Če kakor tukaj sonce tam sine,
z nebesa mračno vsega zmračí me,
tisti hip stopim po daljni poti
drugi usodi in krajem naproti,
kjer sonce svetu svetlo zasije,
nočno nebo vse zvezde odkrije.

Tod je vse mračno, mrak vse pokriva,
v vsak kot megla zaleze se siva,
mraz in snegovi, dima oblaki,
burja in veter, led pod koraki,
kamor z očesom sežeš — megleno,
v mislih tema je, v srcu ledeno.

Ne, tu ne morem nič več sedeti,
v oknu v ledeno cvetje strmeti!
Dajte, da vzamem orlovska krila,
da bi me v kraje naše nosila!
Enkrat še skozi bi hotel stopiti,
videti Ohrid, v Strugo oditi.

Tamkaj pogreje dušo mi zora,
sonce zaide svetlo na gorah;
tam je narave čudežna sila
oberoč vseh lepot natrosila:
bistremu jezeru sije gladina,
v vetru temni globoka sinjina;
goro pogledaš ali planoto —
vsepovsod vidiš božjo lepoto.

Tamkaj piščal po srcu bi ubiral,
sonce zahajalo, jaz pa umiral.

Prevedel Venó Taufer